Írta: Éliás Ádám
2011. január 11. kedd, 05:44

EGY FILLÉRT SE A NEMZETKÖZI PÉNZHATALMI SPEKULÁCIÓNAK!
- Nyílt levél Orbán Viktor Miniszterelnök Úrnak a 2800 milliárd sorsáról -

Tisztelt Miniszterelnök Úr!
Kedves Viktor!

Szívesen kezdeném azzal, hogy "Boldog Újévet!", de olyan sötét viharfelhők tornyosulnak a magyar égen, hogy realista számítás szerint Neked és mindnyájunknak is csak egészséges túlélést kívánhatok.

Lehet, hogy nem illendő dolog nyílt levélben tegezni Magyarország Miniszterelnökét, de nem kenyerem az alakoskodás, egymást pedig régtől ismerjük, a "hősi időktől" - kis híján az én cégem bocsátott bankszámlát akkor, az 1988-ban alakult, még ügyészségi vizsgálat alatt álló FIDESZ számára -, aztán pedig másfél évtizedes "korelőnnyel" is rendelkezem.
(Különben gyakran hivatkozom arra, hogy ha Istent tegezzük, egymást miért ne tegezhetnénk?)

A "nyílt levél" műfajt is meg kell indokolnom.

A szó legteljesebb értelmében közügyről van szó, a magyar társadalom jelenéről és jövőjéről, boldogulásáról, vagy bukásáról. Ez nem lehet magánlevél tárgya.

Nagyon örültünk, amikor bátor mozdulattal kicsavartátok a spekuláció kezéből a magán-nyugdíjpénztárak 2800 milliárd forintját. A bankadóval és a multi-adóval együtt komoly lépés volt ez annak a programnak az irányába, amelyet úgy fogalmaztatok meg, hogy igazságos, arányos közteherviselést akartok, s a spekuláció országából az értékteremtő munka országát akarjátok megteremteni.
Kicsit zavart minket, hogy túl nagy gondot fordítotok a levitézlett politikusok, s a nemzetközi pénzhatalom lakáj-közgazdászai által provokált álvitákra, de azt gondoltuk, hogy ez valószínűleg hozzátartozik a pártpolitikai közélet sajátos illemtanához.

Kővé dermedtünk viszont, amikor közöltétek: ezt a 2800 milliárdot adósságszolgálatra, törlesztésre kívánjátok fordítani. Vagyis a magyar társadalom több mint másfél évtizeden keresztül összekuporgatott, részben kikényszerített megtakarítását át akarjátok játszani a nemzetközi pénzhatalomnak, a pénzvilág spekulációjának.

Viktor, itt nem lehet mellébeszélni: ez szörnyűségesebb tett lenne, mint amit előttetek hat éven át elkövetett a hazug, csaló, bitorló hatalom a magyar nép ellen.
Hiszen ez az utolsó jelentős pénztömeg, amire még azt mondhatjuk: "ez a mi pénzünk!". Aztán mi marad még? Az emberek fizetése a kötelezővé tett bankszámlákon? Vagy a tehetősebbek szerény megtakarításai? Vagy megint az idegen befektetők kegyére leszünk utalva?

Ez az utolsó lehetőség a magyar társadalom talpra állítására, a gazdaság erőteljes beindítására.
Hitelválságban fuldoklik a társadalom és a gazdaság. A jó és teljesítőképes kis- és középvállalkozások ezrei bukdácsolnak a szakadék szélén. Pedig akarnának és tudnának is dolgozni, s csak az ő munkájuk gyógyíthatja azt az ezerféle hiánybetegséget, amelyben az ország krónikusan szenved. Forrás azonban nincs, amely a gazdaság életműködését beindíthatná.
Azaz most lenne forrás, de Ti átjátszanátok azt a nemzetközi tőkének.

Arra hivatkoztok, hogy ezzel csökkentenétek a már tragikus méretű és mértékű államadósságot, megmentenétek az országot az újabb hitelfelvételek kényszerétől, s mindezt úgy, hogy helyreállna a nemzetközi befektetők és pénzpiacok bizalma Magyarország iránt.

De Viktor, mi emlékszünk, s Ti ne emlékeznétek: 30 éve folyamatosan ezekre az érvekre hivatkoznak a hatalom aktuális birtokosai. S miközben a magyar nép, iszonyatos terheket hordozva belegebedt abba, hogy az államadósság csökkenjen, aközben az meredeken nőtt; miközben eltékozolták a nemzeti vagyont, hogy ne kelljen hiteleket fölvenni, aközben irtózatos további hiteleket vettek föl. De hiába volt minden: a nemzetközi pénzügyi spekuláció csak fegyvernek használta ellenünk a bizalom és a bizalmatlanság kinyilvánítását, hogy szakadatlanul újabb és újabb áldozatokra kényszerítsen bennünket, s úgy játsszon velünk, mint macska az egérrel.
Ez a történelmi tapasztalat.
S az eredmény?
20 év után, amikor békeidő és piacgazdaság volt, s mindenki halálra dolgozta magát - ennek elégnek kellett volna lennie ahhoz, hogy mindenféle külgazdasági nehézségek között is stabil, virágzó országban éljünk, - mégis, szüntelen bukdácsolás, összeomlások és újrakezdések láncolata zajlott és zajlik, mert a követett pénzpolitika folytán folyamatosan lefosztja az ország

gazdasági teljesítményét a nemzetközi pénzügyi spekuláció.

S most mindez folytatódik a Ti kétharmados kormányzásotok alatt? Most már igazán nem a haszon lefölözéséről van szó, hanem a magyar nép életlehetőségeinek, a talpra állítás esélyének elvételéről.

Nem veszitek észre, hogy érvelésetek, amelyet oly sokszor hallottunk már, s amelynek nyomán megvalósított politika egyre mélyebbre vitt minket az ellehetetlenülés szakadékába, - ez az érvelés éppen a nemzetközi pénzműködés rendszerének fenntarthatatlanságát, ártalmasságát bizonyítja?

Annak a forradalomnak, amelyről gyakran beszéltek, éppen ez lenne a lényege: felszabadítani a magyar társadalmat a nemzetközi pénzhatalom és magyarországi rezidenseik zsarnoksága alól.

Háromszor annyian szavaztak Rátok, mint ahányan Miattatok szavaztak volna Rátok. Ha ennek a ténynek az értelmét keressük, az üzenet jól kiolvasható: azért kaptatok meg minden hatalmat, hogy mindazt véghezvihessétek, amit ígértetek, amit csak ilyen óriási felhatalmazás birtokában lehet megvalósítani. Annak a bátor végrehajtását várja el Tőletek a társadalom, amit csak ekkora erő birtokában lehet véghezvinni. Valóban forradalmi felhatalmazás ez.
De a forradalom, amelyről jó politikai érzékeléssel gyakran beszéltek, nem a szavazófülkék titkos magányában zajlott. Ott csak az elhatározás született meg, a nép akarata fejeződött ki. Azt a forradalmat, amely a társadalom akkori elhatározásában megszületett, Nektek kell véghezvinni. Biztos, hogy ehhez a magyar társadalom minden segítséget meg fog adni.

Ha Ti nem hajtjátok végre, akkor nélkületek, sőt akár ellenetekre is, a társadalom fogja végrehajtani. Most még nem akarom részletezni, mi fog történni, ha a kétharmad, sorsának életbevágó romlása folytán, csalódni fog. Ha elkezdődnek a tömeges kilakoltatások, a kis- és középvállalkozások szakadékba hullnak, ha milliók otthonai maradnak fűtés és világítás nélkül, mert képtelenek a közüzemi számlákat kifizetni. Hol hát a helye a 2800 milliárdnak, amely a magyar nép megtakarítása? A vigyorgó „disznófejű nagyúr” amúgy is degeszre tömött zsebében?

Tragikus következményekkel járna az a Titeket kísértő politikai érzéki csalódás, amely a

kétharmados sikert szimpátiademonstrációként félreérti, s figyelmen kívül hagyja annak lényegi tartalmát, amit így lehetne megfogalmazni: végre legyen egy valóban saját kormányunk, amelynek kezébe helyezzük a hatalom minden eszközét, hogy védelmünket, érdekeinket ténylegesen érvényesítse, s véget vessen az évtizedek óta töretlen hazudozásnak.

Elterelik a figyelmet az állam nyugdíjfizetési képessége és a demográfiai helyzet hamis összefüggéséről provokált viták.

A magas szervezettségű, fejlett technológiával működő munkamegosztásos gazdasági rendszerben olyan magas szintű a hatékonyság, a termelékenység, hogy kétmillió ember, de akár kevesebb is, busásan megtermeli azokat a javakat, amelyek tízmillió ember szükségleteit fedezik. Látjuk: bármekkora a munkanélküliség, roskadoznak a boltok az árutól. Nem a gazdaság teljesítőképességének demográfiai apály idejére hazug módon prognosztizált elégtelensége veszélyezteti tehát az állam nyugdíjfizetési képességét, hanem a pénzfolyamatokban zajló ostoba és gonosz játékok. S ugyanoda jutunk: világméretű csapást kell mérni a liberálmaterialista pénzügyi spekulációra ahhoz, hogy a valóság és a tényleges emberi érdekek szabhassák meg végre a pénzműködés folyamatait.

Mi az, amit a fentiek szerint elvár Tőletek a társadalom a 2800 milliárd felhasználásában (ami több millió magyar állampolgár pénze!)?

Véletlenül ismerem az eszközkezelő szervezet felállításával kapcsolatos bizonyos számításokat. Tudom, hogy 800 milliárd állami részvétel már elegendő lenne. Ezzel sok százezer, árverezéssel, kilakoltatással fenyegetett család sorsa megnyugtatóan rendeződhetne, akik vis maior okok, vagy a bankok egyoldalú, jogtipró törlesztésnehezítése miatt kerültek fizetésképtelen helyzetbe.

Kétségtelen, hogy jelenleg ez a legnagyobb, robbanással fenyegető szociális probléma hazánkban, s ezzel úgy válna kezelhetővé, hogy minden komoly, felelős, becsületes szándékú adós otthonában maradhasson, vagy megfelelő csereotthont kaphasson. A hiteleket, az eredetileg vállalt feltételek mellett természetes, hogy vissza kell fizetni, de a törlesztés mértéke és ütemezése kikerül a bankok jogtipró fennhatósága alól, vagy bérlet jön létre, a teherbíró képességgel arányos bérleti díjak alkalmazásával.

A megmaradó 2000 milliárd hatalmas forrás: átütő erejű lépéseket lehetne tenni a gazdaság életműködésének beindítására. Beruházási programok finanszírozását, a kis- és középvállalkozások konszolidációját, a spekulánsok által a teljesítő cégektől elsikkasztott óriási összegek visszaszerzését, hatékony, piacbővítő marketingtevékenységet, a környezet károsodásának gyógyítását lehetne végrehajtani, de az egészségügy és az oktatás talpra állításában is érdemi lépéseket lehetne tenni.

Egyidejűleg offenzív, kezdeményező lépéseket kell tenni a törlesztési kötelezettségek radikális könnyítése érdekében, akár bizonyos idejű törlesztési moratórium érdekében is, amíg a gazdaság talpra áll, s a magyar társadalom összeszedi magát. Tudomásom szerint a legtöbb ország, saját helyzetének stabilizálása érdekében, ki tudta harcolni ezeket a könnyítéseket. Magyarország még soha nem követelte ki. Itt az ideje, hogy megtegye.

Nem akarom túl sötétre festeni a helyzetet, a nélkül is épp elég sötét. De a leghatározottabban ki kell mondani, hogy az ő további mérhetetlen és büntetlen gazdagodásuk egybeesik a mi teljes tönkremenetelünkkel.

Nem kérni kell: a kérésekre mindig újabb uzsora-szipolyozás volt a válasz. Közölni és követelni kell: évtizedeken át irtózatos haszonnal fosztotta meg munkája eredményeitől a magyar társadalmat a nemzetközi pénzhatalom. Váltásra van szükség.

Történelmi esélyt teremt ez a 2800 milliárd arra, hogy beinduljon a gazdasági virágzás, létbiztonságot, igazságosságot teremtsünk, s fellélegezzen ez az annyiszor kifosztott ország. Akkor már más pozícióban, egy erős, életteljes gazdaság működésének eredményeivel térhetünk vissza az adósságszolgálat kérdésére is.

Tisztelt Miniszterelnök Úr, Kedves Viktor!

Ugye nem fog megismétlődni szegény Antall József legendás gyávasága? Amikor a nemzetközi pénzhatalom zsaroló pribékjei sarokba szorították, s ahelyett, hogy nyílt, tiszta beszéddel kiállt volna a társadalom elé, kapitulált, minden szörnyű követelést teljesített, mert „ez a magyar érdek”.

Ugye a társadalom elé tárod, ha bármivel fenyegetnek Téged, s Rajtad keresztül az országot? Ha vállalod ezt a harcot, amit aligha lehet megúszni, - milliók fognak követni velünk együtt, s meg fogjuk védeni kormányunkat, s hazánkat.

Aggódva – de egyidejűleg bizakodva is – várom cselekvéssel hitelesített válaszodat, milliókkal együtt.

„Ne féljetek!” – legyetek bátrak és hívők, bízzatok a magyar nép elszántságában és támogatásában, ha bármilyen ellenerővel találkoztok vállalt küldetésetek beteljesítése során.

Budapest, 2011. Vízkereszt

Írta: Éliás Ádám
2011. január 11. kedd, 05:44

